

Der var en have lige under Brunos vindue. Den var temmelig stor og fyldt med blomster i pæne og sir-lige bede. Det så ud, som om de blev passet omhyg-geligt af en person, der vidste, at det var godt at dyr-ke blomster sådan et sted her – ligesom det ville være godt at tænde et lille lys øverst på murtinderne af en stor borg på en tåget hede en mørk vinternat.

På den anden side af blomsterbedene var der en pæn brolagt sti med en træbænk, hvor Gretel i ån-den kunne se sig selv sidde i solen og læse i en bog. Der var sat en lille plade fast på den øverste del af bænken ryglæn, men den var for langt borte til, at hun kunne læse, hvad der stod på den. Bænken var placeret, så den vendte ind mod huset. Det kunne forekomme lidt underligt, men i det her tilfælde var det egentlig forståeligt nok.

En halv snes meter fra haven og blomsterne og bænken med pladen blev alting anderledes. Der var et stort trådhegn, der løb parallelt med huset og bø-jede indad øverst oppe, og det strakte sig langt bort i begge retninger – længere end øjet rakte. Hegnet var meget højt – højere end huset her – og pælene, der holdt det oppe, var store og tykke. Øverst oppe var der spændt noget spiralformet pigtråd ud mel-lem pælene, og det løb Gretel koldt ned ad ryggen, da hun så de spidse pigge, der stak ud fra det.

Der var ikke noget græs inde bag hegnet. Der var faktisk ikke spor grønt at se i miles omkreds. Jorden havde en farve ligesom grus eller sand, og hun kun-ne kun se nogle spredte lave barakker og store fir-kantede bygninger og et par høje skorstene i det fjer-ne.